

Poljska redovnica sv. Favstina Kowalska je v prejšnjem stoletju svetu prižala o Jezusovem usmiljenju. Jezus ne želi, da bi ljudje trpeli v svojih grehah, ampak želi vsakemu, ki je odprt, izkazati svoje usmiljenje. Težko je bilo njeno delo, da je svet preprižala, kako je Bog usmiljen. Do takrat je namreč bilo v krščanski miselnosti še precej navzoče janzenistično pojmovanje, da je Bog strog sodnik, ki človeka hudo kaznuje za vse njegove prestopke. Ker je človek slab, je skoraj nevreden, da bi se Bog izkazal milostljivega nad njim. Tudi glede evharistije so bili janzenisti zelo strogi. Pogosto prejemanje obhajila tako ali tako ni bilo v navadi. Kak strog janzenistično usmerjeni župnik je ob koncu leta celo vesel zapisal v kroniko: »Letos nisem podelil nobenega svetega obhajila.«

Tako pojmovanje gotovo ni v skladu z Božjo ljubeznijo. Če je Bog sama ljubezen, ne more s človekom tako postopati. Bog, ki je ljubezen, je tudi usmiljen in razume človeka, da marsikdaj ne ve, kaj dela. Jezus je na križevem potu molil za svoje mučitelje: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« (Lk 23,34.) Ko je bil že pribit na križu, se je usmilil desnega razbojnika in mu obljubil, da bo še tisti dan v raju.

Z gotovostjo smemo misliti, da je ravno usmiljenje glavna značilnost Božje ljubezni. Če bi Bog ne bil usmiljen, bi ne bil ljubezen. Božja ljubezen je popolnoma svobodna in je ne nagiba k dejanju noben drug nagib kot čisto ljubezensko hotenje. Božja ljubezen je tudi zvesta in se ne spreminja, četudi človek Bogu ne vrača ljubezni za ljubezen. Po človeško bi lahko rekli, da neskončno potrpi s človekom in se ga vedno znova usmili, ko se obrne k njemu. Prerok Izaija tako lepo oznanja Božje usmiljenje svojim izgnanim rojakom. Zagotavlja jim, da se Bog njihovih pregreh ne bo spominjal in se jih bo usmilil. Vriskajte, nebesa, in raduj se, zemlja, gore, zaženite vrisk! Kajti GOSPOD tolaži svoje ljudstvo in se usmili svojih ubogih. Hči sionska pa pravi: »Zapustil me je GOSPOD, Gospod je name pozabil.« Mar pozabi žena svojega otroka in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim. Glej, na obe dlani sem te napisal, tvoje obzidje je vedno pred menoj (Iz 49,13–16).

Božje usmiljenje je močnejša vez do človeka kakor pa vez matere do svojega otroka. Ta vez usmiljenja se kaže tudi v evharistiji. Bog se tako želi združiti s človekom in mu izkazati usmiljenje, da je Telo svojega Sina popolnoma prepustil človeškim rokam. Božje Srce kipi od usmiljenja, zato se nikoli ne vpraša, ali je ta ali oni človek vreden njegove milosti, njegove ljubezni. Bog ljubi vedno do konca, do zadnjega vlakna svojega Božjega Srca. Bog hoče priti v vsako srce in vsakemu človeku hoče izkazati svoje neskončno usmiljenje. Ne zavrže niti človeka, ki ga ne mara, ampak mu izkazuje naklonjenost, da bi se njegovo srce morda le odzvalo božji ljubezni.

Da bi nam izkazal svoje neskončno usmiljenje, se je pripravljen ponižati v skrajne globine človeške hudobije in greha. Pusti se položiti tudi v nevredno srce, pusti, da ga zgrizemo, použijemo. Iz evharistije sije tako močna usmiljena ljubezen zato, da bi vsaj malo otoplila zmrzal greha, ki vklepa človeška srca. Za Boga noben človek ni izgubljen, marveč neskončno dragocen in vreden njegovega usmiljenja. Samo človek s svojo svobodno odločitvijo se more odreči Božjemu usmiljenju. Če pa Bog najde v človeku vsaj kakšno pripravljenost, takoj in v preobilju izkaže usmiljenje.